

dytów, bądź wpływami dochodów ponad prelimino-
wane kwoty, powinna być użyta na pokrycie wydat-
ków następnego roku budżetowego.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie
z dniem ogłoszenia. Z tym dniem wchodzi też
w życie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczy-
pospolitej, zawarte w ustępach: drugim, trzecim
i czwartym § 12.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

105.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 stycznia 1926 r.

o organizacji straży celnej.

Na podstawie art. 4 i 11 ustawy z dnia 31 lipca
1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków cel-
nych (Dz. U. R. P. № 80, poz. 777) zarządza się co
następuje:

§ 1. Straż celna, powołana do celnej ochrony
granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu
granicy, jest organem wykonawczym władz celnych,
podległym Ministrowi Skarbu.

§ 2. Straż celna tworzy umundurowany i uzbro-
jony korpus, zorganizowany pod względem dyscy-
pliny na sposób wojskowy.

§ 3. Straż celna pełni służbę wzdłuż linii cel-
nej, przyczem działalność jej nie może rozciągać się
wgląd kraju poza obszar powiatów granicznych.

§ 4. Obowiązkiem straży celnej w zakresie
celnej ochrony granic jest zapobieganie przestęp-
stwom celnym przez:

- 1) nadzorowanie granicznego ruchu towarowe-
go poza urzędami celnymi,
- 2) śledzenie i ujawnianie przemytnictwa i in-
nych przekroczeń przepisów celnych, walutowych
i przepisów o obrocie towarowym z zagranicą, oraz
stosowanie środków prawnych, zmierzających do
wdrożenia przepisanej ustawą postępowania karne-
go i do zabezpieczenia kary.

Ponadto do obowiązków straży celnej należy:

- a) ściganie czynów karygodnych, przewidzianych
w ustawach o podatkach spożywczych i mo-
nopolach państwowych, o ile zostały wy-
kryte przez straż celną przy sposobności wy-
konywania jej właściwych obowiązków służ-
bowych,
- b) wykonywanie wszelkich innych czynności,
w zakresie administracji skarbowej, zleco-
nych przez władzę przełożoną.

Przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wy-
mienionych w § 4 funkcjonariusze straży celnej ko-

rzystają z uprawnień, przewidzianych w ustawie z dnia
14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wyko-
nawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r.
№ 5, poz. 37) i w rozporządzeniu wykonawczym do
tej ustawy z dnia 24 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P.
№ 83, poz. 576).

Straż celnej w wykonywaniu strażniczej służby
granicznej przysługuje prawo użycia broni przy za-
stosowaniu obowiązujących przepisów.

Zakres działania straży celnej i sposób wyko-
nywania przez nią służby w przedmiocie zapobiega-
nia nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Mini-
ster Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw
Wewnętrznych.

§ 5. Straż celna może być powołana przez
przełożone władze celne do pełnienia w granicznych
i wewnętrznych urzędach celnych, jako też poza temi
urzędami, służby pomocniczej przy postępowaniu
celnem, służby wartowniczej i konwojowej, oraz do-
zoru na posterunkach celnych.

§ 6. Funkcjonariusze straży celnej dzielą się
na funkcjonariuszów wyższych (urzędników) i na
funkcjonariuszów niższych.

Funkcjonariusze wyżsi:

naczelnny inspektor straży celnej,
starszy inspektor straży celnej,
inspektor straży celnej,
starszy komisarz straży celnej,
komisarz straży celnej,
podkomisarz straży celnej.

Funkcjonariusze niżsi:

starszy przodownik straży celnej,
przodownik straży celnej,
starszy strażnik celny,
strażnik celny.

Zaliczenie stanowisk funkcjonariuszów straży
celnej do stopni służbowych normuje rozporządzenie
Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U.
R. P. № 64, poz. 631), do grup zaś uposażenia—
rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 stycznia
1924 r. (Dz. U. R. P. № 14, poz. 132).

§ 7. Straż celna tworzy organizacyjnie inspek-
toraty, komisarjaty i placówki.

Granica celna w okręgu każdej władzy celnej
II-iej instancji dzieli się na odcinki inspektoratów,
których ilość zależy od długości linii granicznej i jej
właściwości.

Każdy inspektorat obejmuje po kilka komisar-
jatów, każdy zaś komisarjat po kilka placówek.

Każdemu komisarjатовi i każdej placówce od-
powiada odcinek granicy o długości dostosowanej
do potrzeb służby.

Odcinki inspektoratów nie powinny w zasadzie
wychodzić poza granice województwa, odcinki zaś
komisarjatów poza granice powiatów.

Ilość, siedzibę i terytorjalny zakres działania
inspektoratów i komisarjatów ustala Minister Skarbu.

Wszelkie zmiany, dotyczące ilości, siedziby
i rozgraniczenia inspektoratów i komisarjatów mogą

być dokonywane przez władze celne II instancji tylko za uprzednim zezwoleniem Ministra Skarbu.

Ilość, siedzibę i stan osobowy placówek określa władza celna II instancji.

Placówki składają się z funkcjonariuszów pieszych lub też i konnych i podlegają komisarjatom, komisarjaty—inspektoratom, te ostatnie zaś władzom celnym II instancji.

§ 8. Na czele każdego inspektoratu, komisarjatu i placówki stoi kierownik; kierowników inspektoratów wyznacza Minister Skarbu, kierowników komisarjatów i placówek — władza celna II instancji.

Na kierownika inspektoratu wyznacza się z reguły funkcjonariusza straży celnej w stopniu inspektora lub starszego komisarza, w wyjątkowych zaś wypadkach — w stopniu komisarza.

Na kierownika komisarjatu wyznacza się z reguły funkcjonariusza w stopniu komisarza lub podkomisarza. Na szczególnie ważnych odcinkach granicznych kierownikiem komisarjatu wyznaczony być może starszy komisarz.

Na kierownika placówki z reguły wyznacza się funkcjonariusza w stopniu starszego przodownika lub przodownika. Kierownictwo mniej ważnej placówki może być powierzone starszemu strażnikowi lub strażnikowi.

Władza celna II instancji wyznacza kierownikowi inspektoratu do pomocy w czynnościach kancelaryjnych odpowiedni personel z pośród niższych funkcjonariuszów; w razie potrzeby może władza celna II-iej instancji za zezwoleniem Ministra Skarbu przydzielić kierownikowi inspektoratu wyższego funkcjonariusza w charakterze pomocnika.

Kierownikowi komisarjatu może władza celna II instancji przydzielić w razie potrzeby niższego funkcjonariusza do pomocy; w wyjątkowych wypadkach kierownikowi szczególnie ważnego komisarjatu może być przydzielony pomocnik, w stopniu podkomisarza.

§ 9. Zadaniem kierownika inspektoratu jest kierowanie ochroną granicy na podległym mu odcinku i kontrola służby wykonywanej przez straż celną, a w ważniejszych wypadkach bezpośrednio zarządzanie służbą i osobisty nadzór nad jej wykonaniem.

Zadaniem kierownika komisarjatu jest zarządzanie służby na odcinkach podległych placówek, kontrola nad jej wykonaniem a w ważniejszych wypadkach współdziałanie w bezpośrednim wykonywaniu służby ochrony granic.

Ponadto zadaniem kierownika inspektoratu i komisarjatu jest czuwanie nad tem, by granica była należycie strzeżona, by straż celna przestrzegała ściśle obowiązującej dyscypliny oraz istniejących przepisów i z przepisami temi była dokładnie obznajomiona, aby przedmioty, oddane straży celnej do użytku a stanowiące własność skarbową, były przepisowo, celowo i oszczędnie użytkowane, wzgl. przechowywane oraz, aby wszelkie sprawy pozostające w związku z ochroną granicy załatwiane były sprawnie i w sposób zgodny z przepisami.

Do zadań kierownika inspektoratu i komisarjatu należy również załatwianie przekazanych spraw oso-

bowych i gospodarczych straży celnej, oraz załatwianie korespondencji urzędowej.

Zadaniem kierownika placówki jest rozdzielanie zajęć służbowych między personel placówki, stosownie do poleceń przełożonych, wzgl. przepisów regulaminu służbowego, nadzór służbowy nad funkcjonariuszami, przydzielonymi do placówki i załatwianie korespondencji urzędowej.

Kierownik placówki jest odpowiedzialny za należyłą ochronę granicy na odcinku placówki oraz za całość inwentarza placówki.

§ 10. Do stałego nadzoru nad strażą celną i do pomocy władzom celnym w sprawowaniu zarządu strażą celną ustanowieni są: naczelny inspektor straży celnej przy Ministerstwie Skarbu i starsi inspektorowie przy władzach celnych II instancji.

Zakres działania naczelnego inspektora i starszych inspektorów określa Minister Skarbu.

§ 11. Przełożonymi straży celnej, nie wchodzącymi w jej skład osobowy są na całym obszarze Państwa: Minister Skarbu oraz urzędnicy Ministerstwa Skarbu wyznaczeni przez Ministra Skarbu do kierownictwa w zakresie zarządu strażą celną, a na obszarze odnośnej władzy celnej II instancji naczelnicy tychże władz oraz urzędnicy, wyznaczeni przez nich do kierownictwa w zakresie zarządu strażą celną.

Przełożonymi z pośród straży celnej są:

naczelny inspektor straży celnej,
starszy inspektor,
kierownik inspektoratu,
kierownik komisarjatu,
kierownik placówki.

§ 12. Sposób zawodowego szkolenia straży celnej, ilość i organizację szkół, oraz program szkolenia i egzaminów określa odrębne przepisy.

§ 13. Funkcjonariusze straży celnej, pełniący służbę ochrony granic oraz funkcjonariusze, którzy sprawują czynności służbowe, wymagające zajmowania mieszkań w pewnem oznaczonym miejscu, otrzymują w miarę możliwości odpowiednie mieszkania służbowe w budynkach państwowych lub przez Państwo wynajętych.

Funkcjonariusze straży celnej, którym wyznaczono mieszkania służbowe, obowiązani są w nich mieszkać i stosować się do przepisów, określających sposób użytkowania tych mieszkań.

Kategorie funkcjonariuszów, którym mają być przydzielane mieszkania służbowe oraz normy wielkości mieszkań służbowych określa Ministerstwo Skarbu.

§ 14. Sposób materialnego zaopatrzenia straży celnej w przedmioty niezbędne do wykonywania służby, w szczególności w przedmioty umundurowania, o ile one są dostarczane w naturze, w przedmioty uzbrojenia, środki lokomocji i t. p. określa Minister Skarbu.

§ 15. Umundurowanie i uzbrojenie straży celnej normują odrębne przepisy.

Funkcjonariusz straży celnej, opuszczający służbę, obowiązany jest zwrócić używane przez siebie przedmioty, będące własnością Państwa i odpowiadające uszkodzenia tychże, przekraczające normy zwyczajnego zużycia.

§ 16. Ustanawia się następujące ryczałty dla funkcjonariuszów straży celnej:

- 1) ryczałt na lokale kancelaryjne,
- 2) „ „ opał, światło i utrzymanie porządku,
- 3) „ „ materiały pisarskie,
- 4) „ „ utrzymanie środków lokomocji,
- 5) „ „ konserwację broni.

Ryczałty wymienione pod 1) i 2) otrzymują kierownicy tych inspektoratów, komisariatów i placówek, którym władze przełożone nie dostarczyły lokalu na pomieszczenie kancelarii, ryczałty wymienione pod 3) i 4) kierownicy inspektoratów i komisariatów, zaś ryczałty wymienione pod 5) wszyscy niżsi funkcjonariusze straży celnej.

Wysokość przeciętną ryczałtów określa Minister Skarbu.

Poszczególnym organom straży celnej oznacza ryczałty w wysokości, odpowiadającej miejscowym stosunkom drożyznianym, właściwa władza celna II instancji.

Minister Skarbu może w miejsce wypłaty ryczałtów zezwolić na pokrycie odnośnych wydatków w rzeczywistej wysokości.

§ 17. Ryczałty wymienione w § 16 wypłaca się w miesięcznych ratach zgóry. Miesięczne raty są poborami dzielącymi się na dzienne części i należą się za poszczególne dni.

Z ryczałtów nie składa się rachunków. Pobierający je, jest obowiązany ponosić te wydatki, na które ryczałt jest przeznaczony i nie może mieć z tego tytułu do Państwa żadnej dalszej pretensji. Jeżeli funkcjonariusz, pobierający ryczałt, mimo piśmennego upomnienia pełni opieszałe powinności, których koszty ma pokrywać z ryczałtu, wówczas można mu, niezależnie od następstw dyscyplinarnych, odpowiednio do stopnia jego opieszałości nałożyć obowiązek zwrotu w całości lub części rat ryczałtu, przypadających za czas jego opieszałości.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do urządzania służby ochrony granic na całej polskiej granicy celnej z wyjątkiem granic z Rosją, Litwą i Łotwą, dopóki ochrona tych granic należy do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

106.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 lutego 1926 r.

w sprawie przedłużenia terminu wywozu zagranicę przedmiotów pozostałych po likwidacji b. prywatnych fabryk tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin wywozu zagranicę przedmiotów i materiałów służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych tudzież gotowych wyrobów tytoniowych pozostałych po likwidacji b. prywatnych fabryk, oznaczony rozporządzeniem Min. Sk. z dn. 18 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 614) na dzień 15 lutego 1926 r. przedłuża się do dnia 31 maja 1926 r.

§ 2. Posiadanie względnie przechowywanie przez osoby prywatne maszyn, narzędzi i materiałów służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych oraz gotowych wyrobów tytoniowych po terminie oznaczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia karane będzie po myśli art. 38 względnie 35 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

107.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 lutego 1926 r.

w sprawie przesunięcia na rok podatkowy 1926 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 58, poz. 411) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 58, poz. 411), przesuwają się dla wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1926 — z dnia 1 marca na dzień 1 maja 1926 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*